

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **D. O.**
státní příslušností Ukrajina
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2018 č.j. KRPA-63405-14/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v žalobě namítal, že postup žalovaného byl zcela nepřiměřený situaci, v níž se žalobce nacházel a nachází. Podle žalobce nebyly naplněny podmínky k zajištění, poněvadž zde byly důvody k jinému, mírnějšímu postupu, byť ve formě prodloužení

výjezdního příkazu nebo ve formě uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce uvedl, že na cizineckou policii se dostavil dne 15. 2. 2018, den po uplynutí výjezdního příkazu platného do 14. 2. 2018, na základě několika ústních pokynů několika zaměstnanců správního orgánu; prvně byl takovým způsobem instruován ze strany pracovníků Ministerstva vnitra, které vystavilo posledně platný výjezdní příkaz; podle informací z Ministerstva vnitra byla k prodloužení výjezdního příkazu příslušná právě cizinecká policie; žalobce se proto před uplynutím výjezdního příkazu – dne 14. 2. 2018 – osobně dostavil na cizineckou policii a žádal o prodloužení výjezdního příkazu, přičemž jako důvod uvedl, že na území České republiky podniká a potřebuje k ukončení a uzavření podnikání víc dnů než ve výjezdním příkazu stanovených 15 dnů. Žalobce podotkl, že taktéž nevlastní cestovní doklad potřebný k vycestování a doba platnosti výjezdního příkazu 15 dnů nebyla k vyřízení cestovního dokladu dostatečná; pracovníci žalovaného však žalobce instruovali tak, že se má na pracoviště cizinecké policie dostavit opětovně dne 15. 2. 2018 za účelem prodloužení výjezdního příkazu, neboť mu nemůže být prodloužen v čase jeho platnosti. Podle žalobce se žádá s těchto podstatných informací v napadeném rozhodnutí nenachází, přičemž se zde objevuje až informace o tom, že žalobce se dne 15. 2. 2018 dostavil na cizineckou policii „dobrovolně“ – přitom žalobce tak učinil na pokyn samotného žalovaného. Žalobce rovněž namítal, že žalovanému, jenž v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce se „dopustil svým jednáním přečinu maření výkonu tohoto rozhodnutí“, vůbec nepřísluší hodnotit to, zda se žalobce dopustil trestného činu. Žalobce dále upozornil, že tvrzení žalovaného, že žalobce je bezdomovcem, je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem; stejně tak je dle žalobce zcela nepodložené konstatování žalovaného, že žalobce „činí v rozporu s platnými zákony, když provozuje dani podléhající činnost, ačkoliv nevlastní pracovní povolení“. Žalobce shrnul, že žalovaný s ním jednal jako s bezdomovcem, pachatelem trestného činu a nelegálně pracujícím, a to bez toho, aby kterékoliv z těchto tvrzení bylo podloženo rozhodnutím příslušného orgánu. Pokud jde o vykonatelnost rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, žalobce namítal, že žalobci sice bylo uloženo správní vyhoštění ještě dne 19. 4. 2017, je však podstatné, že žalobce požádal dne 19. 5. 2017 o mezinárodní ochranu, což mělo za následek (dočasnou) nemožnost realizace správního vyhoštění. Podle žalobce z napadeného rozhodnutí není možné vyčíst, jaká doba k vycestování byla rozhodnutím o správním vyhoštění stanovena, kdy začala plynout a kdy se její plynutí s ohledem na § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a § 54 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), přerušilo. Žalobce dále namítal tvrdost a přísnost napadeného rozhodnutí žalovaného o žalobcově zajištění. Žalobce rovněž zpochybňoval tvrzení žalovaného o tom, že žalobce se opakovaně dopouští jednání v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Podle žalobce v daném případě mělo být uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalobce rovněž namítal vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom směru, že žalovaný na jedné straně uvedl, že žalobce měl dostatek času k vycestování z území (15 dnů výjezdního příkazu), i když sám dále uvedl, že doba vyřízení cestovního dokladu se pohybuje od 40 do 60 dnů.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že při svém závěru se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok v rozhodnutí odůvodnil, jasně poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivé skutkové jednání. Pokud jde o námitku ohledně nepřiměřeného postupu a nesprávně zjištěného stavu věci, žalovaný vyslovil přesvědčení, že v napadeném rozhodnutí výstižně shrnul

podstatné skutečnosti skutkového stavu a uvedl, které listinné a důkazní prostředky ho opravňují vydat napadené rozhodnutí; v odůvodnění se vypořádal s otázkou možné realizovatelnosti správního vyhoštění, přičemž dospěl k závěru, že neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly cizince vyhostit; také jasně a konkrétně popsal skutečnosti, které naplňují důvodnou obavu nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle žalovaného nejen, že žalobce porušil povinnost aprobovanou § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ale pobýval na území opětovně neoprávněně v rozporu s pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění; žalovaný jasně a konkrétně uvedl důvody, jež ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí o zajištění. Co se týče prodloužení výjezdního příkazu, žalovaný podotkl, že výjezdní příkaz je udělován v souladu s § 50 zákona o pobytu cizinců z moci úřední, ne tedy na žádost samotného cizince; pokud se tedy cizinec dostavil k policii s žádostí o vydání výjezdního příkazu, jak uvedl v žalobě, výjezdní příkaz mu nemohl být vystaven, neboť v případě cizince neexistoval žádný zákonný důvod k jeho vydání. Žalovaný setrval na svém závěru o tom, že žalobce mařil výkon rozhodnutí (o správním vyhoštění), přičemž dosahová státní zástupkyně věc pro malou společenskou škodlivost odevzdala k dořešení podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný podotkl, že z napadeného rozhodnutí je zcela patrné, že žalobce uvedl svou adresu, kde se na území zdržuje; co se týče tvrzení, že je bezdomovcem, jež se v textu vyskytuje, jedná se o administrativní chybu. Pokud jde o možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území, žalovaný poukázal na § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž rovněž odkázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v jeho usnesení ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38. Podle žalovaného si byl žalobce dobře vědom skutečnosti, že mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za jeho předchozí jednání, kdy opakovaně porušoval právní předpisy České republiky, když pobýval na území bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn; žalobce po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění měl učinit vše pro to, aby opustil území ve stanovené době k vycestování; nicméně žalobce místo toho, aby si obstaral přepravní doklady (letenku), v poslední den stanovené doby k vycestování podal na území žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky byl žalobci dne 31. 1. 2018 vydán výjezdní příkaz s platností do 14. 2. 2018; ani tuto možnost žalobce nevyužil a setrval na území až do data svého zajištění, tj. do 15. 2. 2018, čímž zmařil rozhodnutí o správním vyhoštění. Argumentace žalobce, že doba k opuštění území je nedostatečná, se jeví spíše jako účelová; pokud by žalobce skutečně chtěl sám vycestovat z území, řešil by svou situaci aktivněji; z jeho jednání spíše vyplývá, že neměl v úmyslu kooperovat s policií při jeho vycestování a zamýšlel co nejdéle na území České republiky setrvat.

4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobce nenavrhł nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 4. 2017 č.j. KRPA-143784-18/ČJ-2017-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku; počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; na žalobce se nevztahovaly důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo vydáno z důvodu, že žalobce počínaje dnem 10. 11. 2016 pobýval na území České republiky neoprávněně. Žalobce se dne 19. 4. 2017 vzdal práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, toto rozhodnutí tudíž téhož dne nabylo právní moci. Dne 19. 5. 2017, tedy v poslední den lhůty pro žalobcovu vycestování, žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany (na základě této žádosti tak byl oprávněn pobývat na území České republiky). Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 31. 8. 2017 č.j. OAM-394/ZA-ZA11-HA11-2017 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona o azylu. Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou, která byla usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 11. 2017 č.j. 28 Az 8/2017-22 odmítnuta, jelikož ve stanovené lhůtě nebyly odstraněny vady žaloby. Kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 28 Az 8/2017-22 byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2018 č.j. 5 Azs 323/2017-23, a to z důvodu, že kasační stížnost byla podána jednak opožděně, jednak byla zaslána Nejvyššímu soudu, nikoliv Nejvyššímu správnímu soudu (přičemž podání učiněné u Nejvyššího soudu nemá právní účinky včasného podání kasační stížnosti). Usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 323/2017-23 nabylo právní moci dne 16. 1. 2018. Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky byl dne 31. 1. 2018 žalobci udělen výjezdní příkaz s dobou platnosti do 14. 2. 2018.
7. Dne 15. 2. 2018 v 12.10 hodin se k žalovanému dostavil žalobce, který předložil cestovní průkaz totožnosti, ve kterém je výjezdní příkaz s dobou platnosti od 31. 1. 2018 do 14. 2. 2018. Při podání vysvětlení dne 15. 2. 2018 žalobce před žalovaným mimo jiné uvedl, že o správním vyhoštění ví, že jej dostal, osobně jej převzal, přičemž se vzdal práva na odvolání; je si vědom, že měl vycestovat; dne 19. 5. 2017 podal žádost o azyl. K dotazu, zda již učinil nějaké kroky k získání nového cestovního dokladu, žalobce odpověděl, že volal na ukrajinskou ambasádu a řekli mu, že mu doklad nevydají, když nemá povolení k pobytu. Žalobce rovněž uvedl adresu v Praze, na níž bydlí (u kamaráda), s tím, že finanční prostředky nevlastní. Žalobce dále k dotazům žalovaného odpovídal, že není rodinným příslušníkem občana České republiky nebo Evropské unie a ani s takovým občanem nesdílí společnou domácnost, vůbec se nezapojuje do veřejného dění v České republice, místo pobytu v České republice nehlásil, schránku na adrese pobytu nemá označenu, v České republice nepáchal trestnou činnost, nemá zde příbuzné, občas jezdí jako taxi, měsíčně si vydělá kolem 20.000 Kč, v České republice vlastní automobil, není zde žádná osoba, která je na žalobci finančně závislá, žalobce je svobodný a bezdětný. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 2. 2018 č.j. KRPA-63405-14/ČJ-2018-000022 byl žalobce dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.

9. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
10. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*“
11. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
12. Žalobce nepopřel, že ode dne 10. 11. 2016 pobýval na území České republiky neoprávněně; v důsledku toho bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění ze dne 19. 4. 2017 č.j. KRPA-143784-18/ČJ-2017-000022. Žalobce byl povinen vycestovat nejpozději do 14. 2. 2018, přičemž tak ve stanovené lhůtě neučinil a i po tomto datu pobýval na území České republiky.
13. Lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS:

„Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, „zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření obrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že „nepostačuje uložení zvláštního

opatření za účelem vycestování“ ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců“ (stejně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).

Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013-34).“

14. Ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, je dále uvedeno: „S devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.... Na druhé straně však stojí případ cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky, předchozí porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.“
15. Soud se zřetelem na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu č.j. 5 Azs 20/2016-38 uzavírá, že ani v případě zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nelze vždy vyloučit možnost použití zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jakkoliv v takovém případě bude volba zajištění pravidlem. V posuzovaném případě však soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření. Žalobce v období od 10. 11. 2016 do vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění pobýval neoprávněně na území České republiky, přičemž ve stanovené lhůtě do 14. 2. 2018 nevycestoval z území České republiky. Žalobce nemá k České republice vazby, nemá zde rodinu ani jiné blízké osoby, neměl peníze na složení finanční záruky, předchozí nelegální pobyt na území České republiky byl vědomý. Z uvedených důvodů soud s odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že nebyly naplněny takové

okolnosti, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

16. Pokud jde o námitku žalobce, že nevlastnil cestovní doklad potřebný k vycestování a doba platnosti výjezdního příkazu 15 dnů nebyla k vyřízení cestovního dokladu dostatečná, soud podotýká, že žalobce měl na vyřízení cestovního dokladu dobu ještě delší. Usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 323/2017-23 nabylo právní moci dne 16. 1. 2018; žalobce navíc musel vědět o tom, že pozbyl postavení žadatele o mezinárodní ochranu, ještě dříve, a to nejpozději v okamžiku marného uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti (která navíc byla zaslána Nejvyššímu soudu namísto Nejvyššího správního soudu) proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 28 Az 8/2017-22 (poslední den lhůty pro podání kasační stížnosti připadnul na čtvrtek 23. 11. 2017, přičemž kasační stížnost byla odeslána (nesprávně k jinému soudu) až po uplynutí této lhůty v pátek 24. 11. 2017 – již v této době mělo být žalobci zřejmé, že jeho kasační stížnosti nemůže být vyhověno a že bude v nejbližší době povinen opustit území České republiky), jímž byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Žalobce ostatně ani při pohovoru před žalovaným, ani v žalobě netvrdil, že by se aktivně snažil vyřídit si cestovní doklad (vyjma tvrzeného telefonátu na ukrajinské velvyslanectví). Z uvedených důvodů považuje soud tuto argumentaci žalobce za účelovou. Z týchž důvodů je pak lhostejné, zda se žalobce dostavil na cizineckou policii dne 15. 2. 2018 dobrovolně, jak tvrdil žalovaný, nebo na pokyn samotného žalovaného, jak namítal žalobce. Pokud žalobce namítal vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně doby, kterou měl žalobce k vycestování z území (dle žalobce 15 dnů výjezdního příkazu, během kterých si musel vyřídit nový cestovní dokument), a doby vyřízení cestovního dokladu uvedené žalovaným (od 40 do 60 dnů), pročez byl žalobce zajištěn na dobu 90 dnů, soud k tomu podotýká, že jednak je z výše uvedených důvodů zřejmé, že žalobce měl delší čas na vyřízení cestovního dokladu než tvrzených 15 dní, jednak žalovaný na s. 6 – 7 napadeného rozhodnutí srozumitelně objasnil, jaké další úkony kromě samotného podání žádosti o vydání náhradního cestovního dokladu bude muset učinit. Tato námitka je proto nedůvodná.
17. Co se týče formulace žalovaného o tom, že se měl žalobce dopustit přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, soud souhlasí s žalobcem, že tento závěr může být učiněn pouze soudem v rámci trestního řízení (nikoliv žalovaným). Je pravdou, že žalobce nebyl za takový trestný čin pravomocně odsouzen (ze správního spisu je navíc zřejmé, že věc byla policejním orgánem dle § 159a odst. 1 písm. a/ zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, odevzdána žalovanému k dořešení dle zákona o pobytu cizinců), tudíž (s ohledem na ústavně garantovanou zásadu presumpce neviny) nelze tvrdit, že žalobce se dopustil tohoto přečinu. Toto pochybení žalovaného však, stejně jako chyba v tvrzeních, že žalobce je bezdomovcem a že činí dani podléhající činnost, ačkoliv nevlastní pracovní povolení, nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Ani tyto žalobcovy námitky proto nejsou důvodné.
18. Pokud jde o namítanou přísnost hodnocení žalobce žalovaným a o námitku, že hodnocení žalovaného, že žalobce se opakovaně dopouští jednání v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, má „stát na vodě“, soud znovu opakuje, že žalobce ode dne 10. 11. 2016 do dne 19. 4. 2017, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění, pobýval na území České republiky v rozporu se zákonem, přičemž z jeho jednání (jakož i pasivity

při vyřizování náhradního cestovního dokladu) bylo zřejmé, že na území České republiky hodlá pobývat i nadále po dni 14. 2. 2018, kdy měl nejpozději vycestovat z území České republiky (což neučinil). Z těchto důvodů soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného nelze považovat za příliš přísné, přičemž v posuzovaném případě nebyl prostor pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců (viz výše). I tato námitka je tedy nedůvodná.

19. Co se týče námitky žalobce, že z napadeného rozhodnutí není možno vyčíst, jaká doba k vycestování byla rozhodnutím o správním vyhoštění stanovena, kdy začala plynout a kdy se její plynutí přerušilo, soud odkazuje na s. 3 žalobou napadeného rozhodnutí: *„Dle názoru správního orgánu se cizinec snaží na území setrvat co nejdéle, a to i přes skutečnost, že si je vědom svého neoprávněného pobytu. Cizinec v průběhu řízení o správním vyhoštění správnímu orgánu uvedl, že rozhodnutí bude respektovat a vycestuje z území členských států EU dobrovolně. Taktéž se vzdal svého práva na odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, vedeno pod č.j. KRPA-143784-18/ČJ-2017-000022. Cizinec však z území ČR nevycestoval a v Zastávce u Brna podal dne 19. 5. 2017 žádost o azyl. Cizinec tak učinil i přesto, když uvedl, že mu v návratu do země původu nic nehrozí a není mu ve vycestování známa žádná překážka. Správní orgán toto jednání utvrzuje v cizincův zájem činit kroky pro co nejdelší setrvání na území ČR. V České republice nemá žádný majetek a nemá stálou adresu, kde by se zdržoval. K rodině uvedl, že zde v České republice žije sám. Hodlá vycestovat z území České republiky. Správní orgán konstatuje, že cizinec dne 15. 2. 2018, kdy se stalo vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 19. 4. 2017 pod č.j. KRPA-143784-18/ČJ-2017-000022, kde cizinci bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na 1 rok, mařil výkon tohoto rozhodnutí, kdy byl zajištěn Policií ČR. Rozhodnutí bylo cizinci doručeno dne 19. 4. 2017 do vlastních rukou a cizinec se vzdal svého práva na odvolání. Dne 19. 5. 2017 zahájeno řízení o udělení azylu v ČR. Dne 8. 1. 2018 (jedná se o drobnou chybu, neboť usnesení č.j. 5 Azs 323/2017-23 bylo Nejvyšším správním soudem vydáno dne 11. 1. 2018, pozn. Městského soudu v Praze) odmítnuta kasační stížnost pod spis. zn. 5 Azs 323/2017, NPM dne 16. 1. 2018, není zaevidováno v evidenci OAMP a ani CIS, ověřeno telefonicky dne 15. 2. 2018 u NSS v Brně. Cizinci vydán na OAMP Praha poslední výjezdní příkaz z území ČR č. GA0199421 s platností ode dne 31. 1. 2018 do dne 14. 2. 2018. Rozhodnutí se tak stalo vykonatelným dne 15. 2. 2018.“* Z citovaného odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak dle závěru soudu seznatelné, kdy se přerušilo plynutí lhůty pro vycestování žalobce (dne 19. 5. 2017, kdy žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany) a kdy se stalo vykonatelným rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2017 o uložení správního vyhoštění žalobci (dnem 15. 2. 2018). Z napadeného rozhodnutí tak jednoznačně lze určit, jakou přesně povinnost žalobce porušil, protože bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ani tato námitka tudíž nemůže obstát.
20. Z napadeného rozhodnutí tak srozumitelně vyplývá, jaká skutková zjištění žalovaný učinil a jaké právní závěry z těchto skutkových zjištění vyvodil.
21. Protože námitky, které byly obsaženy v žalobě, soud neshledal důvodnými, žaloba byla zamítnuta podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů

řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. března 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně